

Το οξύ της μοίρας μας

Του Τάκη Θεοδωρόπουλου

Την περασμένη Πέμπτη 25 Απριλίου συμπληρώθηκαν εξήντα χρόνια από την ανακάλυψη του Δεσοξυριβοζονουκλεϊνικού οξέως, ελληνιστί DNA. Υποθέτω ότι οι δύο επιστήμονες, ο Γουότσον και ο Κρικ, που βρήκαν τον «διπλό έλικα», δεν θα είχαν ποτέ φανταστεί την ευρεία χρήση της ανακάλυψής τους στην αυτοσυμπεριφορά των Ελλήνων. Μπορεί να υποψιάζονταν τις επιστημονικές του χρήσεις, όπως την ταυτοποίηση της πατρότητας, όμως το θεωρώ απίθανο να τους

πέρασαν απ' το μυαλό οι ψυχοθεραπευτικές του ιδιότητες. Ίσως γιατί υπολόγισαν χωρίς τη δυνατότητα αφομοίωσης των επιστημονικών ανακαλύψεων από τον μικρό αλλά πανάρχαιο λαό που θάλλει στην ανατολική λεκάνη της Μεσογείου.

Είναι στο DNA των Ελλήνων να τερματίζουν πρώτοι σε δρόμους ταχύτητας; Κι όταν δεν τερματίζουν πρώτοι, αλλά τελευταίοι, αυτό σημαίνει ότι, φύσει απειθαρχοί, παραβιάζουν τις γενετικές του εντολές;

Είναι στο DNA των Ελλήνων να είναι αντιρατσιστές, όπως δήλωσε πρόσφατα ο κ. Σαμαράς; Ή μήπως η προοδευτικότητα είναι εγγεγραμμένη στον

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

γενετικό τους κώδικα, όπως είχε αποφανθεί παλαιότερα ο κ. Παπανδρέου; Είναι στο DNA της Αριστεράς οι αγώνες για την ειρήνη, και οι «εσωτερικές συζητήσεις»; – μα εννοείται ότι

το είπε ο κ. Τσίπρας. Είναι το θετικό πρότυπο στο DNA του Έλληνα, όπως αναγκάστηκε να παραδεχθεί ο κ. Σμαραγάδης για τις ανάγκες προώθησης της

τελευταίας του ταινίας; Είναι στο DNA της ΑΕΚ να παίζει στην πρώτη κατηγορία; Αυτό δεν το είπε κανείς συγκεκριμένα. Είναι κοινή παραδοχή του εθνικού μας βίου.

Ενας προσεκτικός παρατηρητής των ελληνικών πραγμάτων θα συμπέρανε ότι εμείς, ως στοχαστικός λαός, δεν παραδίδουμε τις επιστημονικές ανακαλύψεις στην τύχη των πρακτικών εφαρμογών τους. Αυτές τις αφήνουμε για την ορθολογική μετρίότητα των δυτικών τεχνοκρατών. Εμείς τις προβιβάζουμε σε φιλοσοφικά θεωρήματα. Ως εκ τούτου, και τα τρία αρχικά του δυσπρόφερτου οξέως στην απλή ελληνική έχουν φτάσει να είναι συνώνυμα της πανά-

χαιης τραγικής αντίληψης περί μοίρας. Με μία διαφορά: με τη μοίρα μπορείς να συγκρουσθείς, ενδεχομένως και να την υπερβείς. Τις γενετικές εντολές του DNA, όμως, είσαι καταδικασμένος να τις υπηρετήσεις κατά γράμμα. Δεν ξέρω ποια είναι η μοίρα των Ελλήνων. Θα έλεγα πως από την ημέρα που γεννήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα, η μοίρα της είναι να ψάχνει τη μοίρα της. Όσο για το DNA της, αυτό μάλλον σαν καταδίκη μού ακούγεται.

Γυρίζει το ματς;

Με τον Παύλο Τσίμα

Αφού η Μπορούσια του Ντόρτμουντ έβαλε τέσσερα γκολ στη Ρεάλ και η Μπάγερν διέσυρε την Μπαρσελόνα, ποιος θα εμπόδιζε τον Σόιμπλε, σε μία εβδομάδα γερμανικών ποδοσφαιρικών θριάμβων επί της Ιθρηκλής, να υποδυθεί τον Λεβαντόφσκι απέναντι σε μια πορτογαλική μετρίότητα, όπως ο κ. Μπαρόζο - που δεν είναι δα και κανένας Εουσέμπιο. Του άστραψε, λοιπόν, κάτι σαν «κάποιος πρέπει να ενημερώσει τον Μπαρόζο» πως δεν φταίει η λιτότητα για τα δεινά της Ευρώπης. Και το κοινό του εν εξελίξει ντέρμπι οπαδών και πολεμίμων της austeritas απήλαυσε άλλη μία ωραία φάση. Η έκβαση του ντέρμπι παραμένει απρόβλεπτη. Αλλά είναι φανερό ότι η πλευρά των κείνσιανών «λιτοπτομάχων» αρχίζει να πυκνώνει θεαματικά τις γραμμές της. Ενώ, από την άλλη πλευρά, στις γραμμές των «λιτοπτολατρών» η φιγούρα του Βόλφγκανγκ Σόιμπλε μοιάζει όλο και πιο μοναχική. Όλο και πιο εριστική.

Μετρήστε απώλειες. Πρώτα τον εγκατέλειψε η Κριστίν Λαγκάρντ, με την οποία έστησε ένα καβγαδάκι στο Τόκιο. Επειτα τον κάλεσε δημοσίως να αλλάξει πολιτική ο νέος υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ, στον οποίο απήντησε σκαιότατα: «Κοίτα τις δουλειές σου και μην ανακατεύεσαι». Επειτα - τι προδοσία, τι πάρθο βέλος! - βγήκε ο πρόεδρος της Ρίτσκο, ο κατεξοχήν εκπρόσωπος των «αγορών ομολόγων», για τα μάτια και την εμπιστοσύνη των οποίων υποτίθεται ότι φόρεσε σύμπασα η Ευρώπη τον ζουρλομανδύα της λιτότητας, και δήλωσε ότι - θου, Κύριε, φυλακήν τω στόματί του - «η λιτότητα κλονίζει την εμπιστοσύνη των αγορών». Στο τέλος ξεθάρ-

ρεψε και ο Μπαρόζο και είπε δημόσια ότι η πολιτική της λιτότητας ξεπέρασε τα (πολιτικά) όριά της και ότι η Ευρώπη χρειάζεται μια πολιτική που να έχει «κοινωνική και πολιτική αποδοχή». Στο μεταξύ, η ομάδα των οπαδών της λιτότητας είχε δεχτεί δύο τσουχερά γκολ τις τελευταίες ημέρες. Το ένα από το ΔΝΤ, το οποίο, μετά το περίφημο κάζο των πολλαπλασιαστών, δημοσίευσε τις νέες, μαύρες εκτιμήσεις του που δείχνουν την ύφεση να βαθαίνει ακόμη περισσότερο στην Ευρώπη το 2013. Και το άλλο από την αμερικανική ακαδημαϊκή κοινότητα, η οποία κατέρριψε το θεωρητικό ευαγγέλιο της λιτότητας.

Η ιστορία είναι γνωστή. Δύο καθηγητές του Χάρβαρντ, η Κάρεν Ράινχαρτ και ο Κένεθ Ρόγκοφ, είχαν επιμεληθεί, το 2010, ένα μοντέλο που απεδείκνυε, με το κύρος των μαθηματικών και πέσαν πάσης αμφιβολίας, ότι όταν το χρέος μιας χώρας ξεπερνά το 90% η ανάπτυξη της ανακόπτεται. Με βάση αυτό το άρθρο πίστεως η λιτότητα επιβλήθηκε ως αναντίρρητη συνταγή παντού στην ευρωπαϊκή ήπειρο: «Πρώτα μείωση του χρέους, πρώτα δημοσιονομική πειθαρχία και ύστερα ανάπτυξη!». Το μοντέλο τώρα απεδείχθη μαθηματικά εσφαλμένο και ένα νέο άρθρο πίστεως μεταλαμπαδεύεται από την αμερικανική ακαδημαϊκή κοινότητα: «Είναι η χαμηλή ανάπτυξη που γεννά τα μεγάλα χρέη, όχι το ανάποδο. Η έξοδος από την κρίση χρέους απαιτεί πρώτα ανάπτυξη και έπειτα μείωση του χρέους και των ελλειμμάτων».

Δεν ξέρω αν η κότα (η οικονομική θεωρία) έκανε το αυγό ή το αυγό (η επαπειλούμενη πολιτική και κοινωνική έκρηξη και η πλήρης απαξίωση της ευ-

ρωπαϊκής ιδέας σε ολόκληρη τη Γηραιά Ηπειρο) έκανε την κότα. Αλλά είναι φανερό ότι, για πρώτη φορά από το 2010, το ματς δείχνει ότι μπορεί και να γυρίσει. Ότι, με χίλιες δυσκολίες και άλλα τόσα βάσανα, η Ευρώπη μπορεί και να μετακινηθεί από τη δογματική προσήλωση στην αυτοκαταστροφή της. Μέχρι και οι Ολλανδοί, μέχρι και ο Ολι Ρεν αρχίζουν να λένε κάτι περί χαλάρωσης των ρυθμών και επιμήκυνσης των στόχων της δημοσιονομικής προσαρμογής.

Καλοδεχούμενα, εννοείται, τα νέα σημάδια. Όχι για να αποφύγει η Ελλάδα «να κάνει τα μαθήματά της», όπως λέει κάθε τόσο ο στρυφνός παιδονόμος του Μονάχου. Αλλά γιατί η επιθυμητή μεταρρύθμιση του χρεοκοπημένου ελληνικού παρασιτικού μοντέλου δεν μπορεί να γίνει σε συνθήκες ασφυξίας. Και η χιλιοτραγουδημένη ανάκτηση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας θα ήταν δίχως νόημα σε ένα περιβάλλον διαρκούς μείωσης της διεθνούς ζήτησης. Τι εννοώ; Η διαφθορά εξακολουθεί να θεωρείται «λευκό έγκλημα», δηλαδή ένα έγκλημα το οποίο είναι ανεκτό από τις τοπικές κοινωνίες (Πιερ Λασκούμ, «Διαφθορά»). Κατά συνέπεια, δεν θα πρέπει να ρίχνουμε εντελώς απάρδεκτα και υποκριτικά όλες τις ευθύνες στους πολιτικούς, γιατί και οι ίδιοι οι πολίτες ψήφισαν κατά καιρούς διάφορα πρόσωπα, για τα οποία κυκλοφορούσε η έντονη φήμη ότι εμπλεκόνταν σε παρόμοια τρομερά σκάνδαλα!

Το συμπέρασμα; Πρέπει να αλλάξουμε εκ θεμελίων το σύστημα διακυβέρνησης της χώρας, αν θέλουμε να αναγεννηθούμε από τις στάχτες μας (μέσα στο ευρωπαϊκό περιβάλλον)!

ΤΑ ΝΕΑ

Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Αχάπαροι με δικαστική απόφαση

Ο ανήξερος, όπως λέει ο Μπαμπινιώτης, είναι αυτός που του λείπει η ενημέρωση και η γνώση. Και ο αχάπαρος, όπως λέει ο Γιαγκουλλής είναι ο ανήξερτος, ο ανίδεος. Ήρτεν το κακόν τζι ήβρεν τον τέλεια αχάπαρον (από το Θησαυρό της κυπριακής διαλέκτου). Είναι περιεργό λοιπόν γιατί θύμωσε ο τέως Πρόεδρος και κάνει αγωγή στο ΡΙΚ και στον Καρεκλά γιατί σε εκπομπή στις 14 Φεβρουαρίου, τον είπαν αχάπαρο.

Διότι, μπορεί να μην είναι ευγενικό, αλλά αν σκεφτούμε το κακόν που ήρτεν τζι ήβρεν μας, θα παραδεχθούμε ότι ο χαρακτηρισμός ταιριάζει απόλυτα σε όλους μας. Κι αν δεν ταιριάζει σε όλο το λαό, που δεν είχε καμιά υποχρέωση να γνωρίζει, ταιριάζει σε όλη την ηγεσία. Με την αγωγή Χριστόφια φαίνεται ότι διεκδικείται να επισημοποιηθεί ότι είμαστε η χώρα των αχάπαρων, των ανήξερων, αυτών που έρκεται το κακόν τζιαι βρίσκει τους αχάπαρους. Ειδικά ο κ. Χριστόφιας ο οποίος έκανε τον ανήξερο σε όλη την πενταετία του. Τώρα κάνει τον ανήξερο ο κ. Αναστασιάδης. Ανήξερτος για το κούρεμα καταθέσεων, για τα εκατομμύρια του συμπέθερου, για τα διατάγματα της Κεντρικής, για το ύψος του χρέους... Έτσι, αν εκδοθεί και μια δικαστική απόφαση για να σφραγίσει την αχαπαροσύνη μας, θα πρόκειται για μια φυσιολογική εξέλιξη.

Ο λόγος ήταν για την οικονομία, αλλά ανάλογη αχαπαροσύνη εκδηλώνεται και στο Κυπριακό. Επί Χριστόφια έγινε η πιο συμβολική αναβάθμιση του ψευδοκράτους με διάφορους τρόπους, με αποκορύφωμα την επίσημη επίσκεψη του Γ.Γ. των Ηνωμένων Εθνών στο «προεδρικό» των κατεχομένων με τα κόκκινα χαλιά. Ο κ. Χριστόφιας διαμαρτυρήθηκε τότε στον Ντάουνερ, που τα οργάνωσε, αλλά εκείνος δικαιολογήθηκε ότι τον ξεγέλασαν οι Τούρκοι και οι αχάπαροι το έχασαν και σιώπησαν. Τώρα, το κακό μεγαλώνει. Ο Ντάουνερ είχε επίσημη συνάντηση με τον νόμιμο υπουργό Εξωτερικών της Δημοκρατίας, Γιαννάκη Κασουλίδη, αλλά αμέσως μετά είχε και με τον παράνομο υπουργό Εξωτερικών του κατοχικού καθεστώτος, Χουσεΐν Οζγκιουργκιούν. Ακόμα και αν ξεχάσουμε, στο πλαίσιο της αχαπαροσύνης μας, όσα έκανε μέχρι τώρα ο ραδιούργος Αυστραλός, αυτό και μόνο θα έπρεπε να ήταν αρκετό για να αντιδράσει η κυβέρνηση και να αρνηθεί οποιαδήποτε επαφή μαζί του. Και δεν είναι μόνο αυτό. Οργάνωσε και συνάντηση με τους πρέσβεις των μονίμων μελών του Συμβουλίου Ασφαλείας και την οργάνωσε στα κατεχόμενα ο αφιλότιμος. Ο άνθρωπος μεθοδεύει εδώ και χρόνια την αναβάθμιση του κατοχικού καθεστώτος και την υποβάθμιση της Κυπριακής Δημοκρατίας, αλλά, οι αχάπαροι κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν.

Για την ιστορία να υπενθυμίσουμε ότι μόνο ο Τάσος Παπαδόπουλος αντέδρασε σε παρόμοιες μεθοδεύσεις αναβάθμισης του κατοχικού καθεστώτος, όταν τον Ιανουάριο του 2006 ήρθε ο Βρετανός υπουργός Εξωτερικών Τζακ Στρο και ήθελε να έχει παράλληλες συναντήσεις με τον Τάσο και με τον Ταλάτ. Ο Τάσος αρνήθηκε να τον συναντήσει και ο Στρο είδε μόνο τον Ταλάτ. Δεν είναι θέμα ούτε παληκαρισμών, ούτε σημειολογίες άνευ ουσίας. Θα έπρεπε να είχαμε τη γνώση μέχρι τώρα, μετά από τόσες εμπειρίες, ότι το Κυπριακό οδεύει προς διχοτομική διευθέτση βασισμένο σε αυτές τις σημειολογίες. Και οι οποίες επισημοποιήθηκαν με τη συμφωνία Χριστόφια - Ταλάτ: Δύο κρατίδια ίσου καθεστώτος. Έχουν και τα δυο κρατίδια υπουργούς Εξωτερικών και ο αμερόληπτος εκπρόσωπος της νομιμότητας και του διεθνούς δικαίου έχει συναντήσεις και με τους δυο για λόγους ισορροπίας. Ίσο καθεστώς, αχάπαροι.

εγκαινιάστηκε από τον Ανδρέα Παπανδρέου, ενισχύθηκε από τον Κώστα Σημίτη και έφθασε στο απόγειό του επί πρωθυπουργίας Κώστα Καραμανλή (του νεότερου), που ήταν ίσως ο πιο «αρνητικός» πρωθυπουργός της μεταπολεμικής Ελλάδας.

Μόνο έτσι μπορεί να ερμηνεύσει κανείς βαθύτερα πώς ο Ακης Τσοχατζόπουλος κατόρθωσε κατά τη διάρκεια μιας μεγάλης χρονικής περιόδου να αναπτύξει - σύμφωνα με το κατηγορητήριο - αυτές τις περίπλοκες σχέσεις με τις offshore εταιρείες μέσω

των οποίων ξεπλένονταν οι μαύρες μίζες από την αγορά των υποβρυχίων («Το Βήμα», 18.4.2012).

Με άλλα λόγια, ήταν το alter ego του Ανδρέα Παπανδρέου και μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει, αφού τον εμπιστευόταν τυφλά και το ίδιο συνέβαινε και αργότερα!

Και μόνο με αυτή την προβληματική εξηγείται επιπλέον γιατί και δύο «φίλοι» της εποχής Σημίτη ομολόγησαν ανεπιφύλακτα, ο μιν ένας ότι πήρε από τη Siemens 200.000 ευρώ ως χορηγία, ο δε άλλος ότι έλαβε 1 εκατ.

γερμανικά μάρκα για την ενίσχυση του ΠαΣοΚ!

Επομένως, αν δεν καταδαφίσουμε αυτό το αποκρουστικό σύστημα διακυβέρνησης, τότε δεν θα έχουμε επιτύχει απολύτως τίποτε! Και αυτό σημαίνει περαιτέρω συνεχή λογοδοσία των πρωθυπουργών, δύο θπτείες των βουλευτών και συμμετοχή των πολιτών στο δημόσιο γίγνεσθαι (μέσω των δημοψηφισμάτων ή άλλων τρόπων).

Μαζί με τον πρώην υπουργό όμως «δικάζεται» εμμέσως και η ίδια η κοινωνία που τον εξέλεγε.